

ket i øvrigt er nogle af de betingelser, man skal opfylde i Europarådet – så lad os diskutere det.

Mig generer det ikke at få f.eks. Ukraine med ind i kredsen af ansøgerlande. Jeg har overhovedet ingen problemer med det. Men jeg kan bare se, at hver gang der er en ny gruppe lande, der kommer med i ansøgningsrækken, så finder hr. Keld Albrechtsen endnu et land, som ikke er med. Albanien er i øvrigt heller ikke med endnu i rækken af ansøgerlande.

Hr. Kristian Thulesen Dahl spørger, om ensretningen er svaret. Jamen der er jo ingen ensretning. Landene har jo ikke fælles religion, har ikke fælles sprog, har ikke fælles traditioner, har ikke fælles kultur, men de vil alle sammen gerne have fred, og de vil også alle sammen gerne have velstand; de vil alle sammen gerne have trykthed. Hvis det er ensretning, så siger jeg: Ja tak, for de vil gerne have velstand alle sammen.

Det sidste spørgsmål tager jeg bagefter.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen jeg synes stadig væk ikke, at det er lykkedes fru Elisabeth Arnold at forklare, hvordan den euro skulle gavne freden. Det, vi med sikkerhed ved, er, at den franske finansminister og den tyske finansminister har krævet, at de østeuropæiske ansøgerlande strengt skal overholde alle de konvergenskrav, alle de strenge krav, som er knyttet til euroen. Det ved vi de ikke kan. De skal sættes under tysk-fransk administration. Hvad gavner det freden? Det gavner i hvert fald ikke den sociale trykthed i de lande i Østeuropa, som fortvivlet forsøger at opfylde alle de krav, som EU i forvejen stiller, og så skal de belemres med den euro oveni.

Jeg vil spørge fru Elisabeth Arnold: Hvad er det konkrete bidrag til freden, som følger af denne euro-administration, som nu skal tvinges ned over hovedet på det østeuropæiske lande? Jeg har simpelt hen ikke forstået, hvad man mener, når man taler om, at euroen skulle gavne freden. Jeg må bare bede om, at man prøver at forklare det, for ellers bliver det – undskyld udtrykket – lyrisk og uden konkret indhold.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg skal ikke komme med en lang historisk redegørelse af, hvordan samtlige krige i verden er opstået, men mange af dem er i hvert fald op-

stået på grund af ulige økonomiske forhold, sociale spændinger mellem nabolande.

Og noget af det, der er vigtigt ved Den Økonomiske og Monetære Union, er at skabe stabile økonomiske forhold i alle medlemslandene, så der ikke opstår store spændinger imellem dem, så ingen f.eks. har store devalueringer, hvor de påfører hinanden vanskeligheder. Det, at man har økonomisk stabilitet, mener jeg er en vigtig forudsætning for at bevare freden.

Så vil jeg gerne sige til hr. Kristian Thulesen Dahl om folkeafstemninger, at den tyske udenrigsminister, Joschka Fischer, kommer med en meget skarp kommentar til den tyske kommissærs forslag, hvor han siger, at man meget nøje burde gennemtænke, hvad det ville betyde at bede hver eneste tysker om at tage stilling til, om man nu skulle udvide med Polen. Jeg synes, det var godt og markant sagt af Joschka Fischer. Jeg er fuldstændig enig med ham i den bedømmelse.

Det med at give hinanden karakterer gør vi hver eneste dag, og det gør vi hver eneste sæson i Europarådet, hvor vi lige siden 1950 har givet hinanden karakter på demokratiets, på menneskerettighedernes og på retsstatens vegne. Vi bedømmer hvert eneste medlemsland, hvert eneste ansøgerland, og vi bedømmer dem jævnlige og regelmæssigt, og vi uddeler øretæver og advarsler og alt muligt i Europarådet. Det har vi vænnet os til, og det accepterer vi. Vi tager ud som valgobservatører i hinandens lande og ser, om det nu også går ordentligt til. Så det er en trafik, vi har haft i årtier. Jeg synes, hr. Kristian Thulesen Dahl skulle tage og prøve det.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jo, men jeg skal bare lige prøve at få debatten tilbage på det spor, jeg i hvert fald spurgte til. Jeg anerkender naturligtvis, at man har også en anden dagsorden, som man forsøger at sælge, men det, jeg forsøgte at forholde mig til, og som jeg også forsøgte at få fru Arnold til at forholde sig til, er det faktum, at vi har haft talrige EU-debatter hernede i salen, hvor fru Elisabeth Arnold har spurgt mig, om jeg synes, det er forkert, at man i andre EU-lande ikke har folkeafstemninger, fordi jeg har givet udtryk for, at jeg synes, folkeafstemninger er en god ting, når det drejer sig om at afgive suveræniteten.

Så er fru Elisabeth Arnold hver eneste gang kommet med den løftede pegefingert og har